

Òpera

“Carmen” al teatre La Faràndula

per Joan Baptista Torrella

VIII Festival de "Amics de l'Òpera" de Sabadell i II Cicle "Òpera a Catalunya"

El 4 de maig, i amb el cartell d'entrades exhaurides a la porta del teatre, s'alçà el teló per a un dels espectacles lírics més famosos del món de la música: l'òpera "Carmen", del compositor francès Georges Bizet, estrenada el 1874.

Programar una òpera tan difosa arreu del món tenia un cert risc. Els espectadors, gran part dels quals són bons coneixedors de l'obra, acudiren al teatre amb el ferm propòsit de gaudir d'una peça gratificant; però, a l'ensems, serien exigents en quant al resultat. Sota el meu punt de vista se'ls va donar el que esperaven: una representació plena de passió, d'interès, de professionalitat i, per damunt de tot, plena d'una intensa qualitat musical.

El paper principal fou encomanat a la mezzo-soprano colombiana Sofia Salazar, que lluí una preciosa i potent veu, així com grans recursos vocals. Comodíssima en tots els registres, donant al personatge una seguretat i un caràcter molt marcats. Molt bon fraseig i, senzillament, correcta en la pronunciació. Esplèndida escènica-ment, amb un constant desplegament de feminitat i sensualitat que ratllà l'eroticisme. És de lloar que sabés mantenir tota l'obra el vigorós ritme que ella mateixa encetà, portant a terme una alegre, joiosa i atractivíssima Carmen que encisà per complet el respectable.

Francisco Lázaro encarnà un apassionat i romàntic Don José. Fou la parella ideal que es posà a l'alçada de la gran actriu que fou Sofia Salazar. Bon coneixedor del paper, Lázaro es mostrà segur, donant un sorprenent realisme a l'escena. Això li facilità la labor vocal, executada amb una gran sensibilitat musical. Veu bella i fàcil, que no li ocasionà cap problema. Sorprenent fou el canvi constant que experimentà durant l'obra; passà molt hàbilment d'un Don José senzill i amorós a un de fracassat i patètic. Soberbi en el darrer acte, féu una memorable interpretació d'un embogit i perdudament enamorat Don José.

Pobra i, sortosament curta, la interpretació del baríton grec Louis Manikas en el rol del torero Escamillo. De veu potent però ingrata, evidencià una manca d'agilitat vocal així com els aguts i els greus molt dèbils.

Bona interpretació de Rosa M. Conesa en el paper de Micaela. Totalment lliurada al personatge, es mostrà segura i en féu una creació exquisida. Posseïdora d'una

veu potent i bonica, que va fer servir còmodament i sense cap problema. Preciosa en l'ària "Je dis que rien ne m'épouvante".

Correctíssim i brillant el baix Stefano Palatchi en el paper de Zúñiga. Amb grans dots interpretatives, féu ús d'una pronunciació perfecta del francès. La veu fluïa amb facilitat fabulosa, modulada amb molta musicalitat. Veu, cal dir, poc freqüent en els baixos assidus a l'òpera de Sabadell. El quartet de contrabandistes interpretat per Rosa Gutiérrez, Mercè Obiol, Manuel Garrido i Alfred Heilbron, funcionà a la perfecció. Es va sortir sobradament de les dures exigències de la partitura. Veus adequadíssimes a l'ocasió i ben usades en tot moment, protagonitzaren un dels millors moments de l'obra.

Ramon Pujol féu una creació força intel·ligent del rol de Morales. Si sumem la bona planta i el bon saber estar en escena, a una bella veu, fàcil i molt melosa, en resulta una interpretació esplèndida i totalment en la línia que requereix aquest paper.

El cor d'Amics de l'Òpera lluí un conjunt de boníssimes veus i aconseguí un perfecte empast i una grandíssima potència. Preparació acurada i molt efectiva que cal agrair al director Josep Ferrer. Excel·lent la baralla i soberbi el "Voici la quadrille" del quart acte.

Complement del cor fou l'Escolania de Sant Agustí dirigida per Josep Vidal. La mainada se'n sortí divinament, mostrant el bon moment musical que travessa aquesta institució.

Correcte el Jove Ballet de Catalunya, dirigit per Pastora Martos, amb una ben estudiada coreografia.

L'escenògraf sabadellenc Francesc Ventura, després d'una llarga absència en l'escenari operístic, tornà amb un muntatge molt intel·ligent. Decorat auster però espaiós. Permetia de moure-s'hi amb comoditat. Excel·lent distribució de masses pel que fa a direcció escènica, que contribuïa a una molt bona estètica.

El mestre búlgar Ivan Anguelov portà, amb una solemnitat i efectivitat sorprenents, la batuta de l'orquestra Simfònica del Vallès i va treure el suc d'una complexa però preciosa partitura. Molt unificada, la Simfònica, féu un treball interessantíssim. No hi va faltar cap moment l'accent tant alegre com dramàtic que l'orquestra, de la mà d'Anguelov, posava al servei de les emocions del públic.

Que per molts anys poguem seguir gaudint d'actes operístics de l'esplèndid nivell que tingué aquest.

